

Inspirația e în noi, acolo trebuie căutată tot timpul, fără odihnă

Interviu cu scriitorul Robert Șerban

**Dacă Timișoara ar fi un personaj, cum ar fi?
Cum ar vorbi, cum s-ar purta?**

Ea chiar este domnișoara Timișoara. Și iată povestea mea de dragoste cu ea. Când am văzut-o prima dată pe domnișoara Timișoara, aveam 17 ani. Am privit-o scurt și intens. Mi s-a părut rece, distantă, ba chiar ușor înțepată. Dar, în același timp, elegantă, rafinată, misterioasă. Cosmopolită. Greu abordabilă, adică.

Desen realizat de Klara Popa – elevă la Liceul
Teoretic "Grigore Moisiu" Timișoara

M-am întors acasă și m-am tot gândit la ea. Aveam de ales. Interesantă părea și Napoca. Mai aproape și mai la îndemână era o alta, Craiova. I-am mai făcut o vizită Timișoarei ca să fiu sigur. Mi s-au aprins și mai tare călcâiele. Apoi, în ultima clasă de liceu, la sfârșitul anilor '80, am început să-i fac curte asiduu. Veneam săptămânal cu trenul de la Turnu Severin, coboram în gară, iar de acolo luam ba tramvaiul, ba firosul, ba porneam pe jos. Și ne plimbam, ne imaginam tot felul de întâmplări, țeseam planuri, povesteam câte-n lună și-n stele, ne priveam... Și chiar dacă nu ajunsesem să o cunosc foarte bine, mi-am dat seama că era aleasa. Mai urma să zică da. Mi-a spus-o în toamnă, în clipa în care am intrat la facultate. Fericit, am plecat în armată. La Craiova. Unde i-am dus dorul.

(continuare în pagina 2)

Inspirația e în noi, acolo trebuie căutată tot timpul, fără odihnă

Interviu cu scriitorul Robert Șerban

(continuare din pag.1)

În decembrie '89, am fost mândru ca o alesesem pe cea mai curajoasă și inimoasă dintre toate. Iar în '90, când am venit aici, am găsit-o nu doar mai frumoasă, ci și liberă. Pentru mine, ea este și acum, după 36 de ani, timp în care am colindat țara și o parte din lume, tot cea mai frumoasă. Datorită ei mă simt și sunt considerat timișorean, așa că îi fac o reverență și îi spun: sărut mâna, domnișoara Timișoara!

Ce carte ți-a schimbat felul de a vedea lumea?

Nu e numai o carte, sunt mii de cărți. Fiecare în felul ei și deloc radical, ci pe îndelete, m-au ajutat să văd lumea și, poate, să o înțeleg. Să mi-o imaginez și să o cunosc. Să am instrumente cu care să o cercetez și cuvinte prin care să o povestesc. Să deosebesc lumea rea de lumea bună. Pe cea urâtă de cea frumoasă.

Dacă ai putea transforma un loc din Timișoara într-un poem, care ar fi și de ce?

Am scris mai multe poezii despre mai multe locuri din Timișoara: Piața Unirii, Piața Sfântu Gheorghe, clădirea operei și a teatrului național, Parcul Rozelor, Piața Libertății, Piața Maria, Biblioteca Academiei, Spitalul militar... O parte dintre ele se pot citi pe acele borne metalice din oraș, în care sunt scrise date și detalii despre acele locuri sau/și clădiri, în română și engleză. Dar iată un scurt poem la care țin, fiindcă nu e doar despre un loc, ci și despre o formă de viață, care dă multă energie orașului nostru:

*Bega
fermoarul de la rochița
domnișoarei Timișoara
ce se închide și se deschide
de fiecare dată când
în sus sau în jos
trec câte-un vaporas
câte-o privire curioasă
ori numai vântul*

